

edition metáfrasi

**Michalis
Ganas**

1. Βουβά χτυπήματα

Είναι κάτι να ξέρεις τις δυσκολίες σου,
ν' αρθρώνεις την ψυχή σου
σαν δύσκολο σταυρόλεξο,
πότε κάθετα πότε οριζόντια,
περνώντας κάθε τόσο
από μεγάλα σκοτεινά τετράγωνα,
σκοντάφτοντας πάνω σε ξεχασμένους φίλους.
Επιφυλακτικοί συνήθως και κάποτε ανειλικρινείς,
γεμάτοι σημάδια από βουβά χτυπήματα.
Ρωτάς πώς έγινε
άλλος σου λέει πως γλίστρησε στο μπάνιο,
άλλος σου λέει πως γλίστρησε στο δρόμο,
γέμισε ο τόπος πεπονόφλουδες.

*

Stumme Schläge

Das ist schon was, wenn du deine Schwierigkeiten kennst,
wenn du ausdrückst, was dich bewegt,
wie ein schwieriges Kreuzworträtsel,
mal senkrecht, mal waagerecht,
wobei du dabei immer wieder
große dunkle Quadrate hinter dir lässt,

und stolperst über vergessene Freunde.

Die sind meist auf der Hut, manchmal unehrlich

und sind überall gezeichnet von stummen Schlägen.

Wie das passiert ist, fragst du.

Der eine sagt dir, er sei ausgerutscht im Bad.

Der andere sagt dir, er sei ausgerutscht auf der Straße.

Hier sind überall Melonenschalen.

*

2. Γιώργος Μ. Φλώρινα 1949

Κοιμάσαι χρόνια στο ίδιο σου πλευρό,

πονούν τα κόκαλά μου.

Πουλιά τσιμπούν τον ύπνο σου,

τον παίρνουνε σπυρί σπυρί,

ξυπνάς στα καλαμπόκια.

Πέφτουν χοντρές ψιχάλες,

μπαίνουν στο σώμα σαν ξυλόβιδες,

δουλεύουνε στα φύλλα τα καμτσίκια.

Περαστικό το σύννεφο

φεύγει, με τα τσιγκέλια του

να κουδουνίζουν.

Καημένε Γιώργο,

αν άλλαζες πλευρό,

να δεις τ' άλλο μισό του κόσμου.

*

Giorgos M., Florina 1949

Du schläfst seit Jahren auf derselben Seite,
mir tun die Knochen weh.
Vögel picken deinen Schlaf
Korn für Korn auf.
Du erwachst in den Maisfeldern,
dicke Tropfen fallen,
dringen ein in deinen Körper wie Schrauben.
Peitschen bearbeiten die Blätter.
Vorüber die Regenwolke
zieht mit ihren Haken,
dass sie klirren.

Armer Giorgos,
könntest du dich nur drehen,
um die andere Hälfte der Welt zu sehen.

*

3. Το μπλε που σε τυλίγει

Το μπλε που σε τυλίγει
είναι η στάχτη

του καμένου χρόνου.

Φυσάει ένας αέρας,
φέρνει φωτογραφίες και τετράδια.
Από τα κάτω χρόνια.

Εδώ γελάς, εδώ σωπαίνεις,
εδώ σας πήρανε με φλας
φοράς το μαύρο φωτοστέφανο.

Το μπλε που σε τυλίγει
είναι το φως
που εκτοπίζει ο θάνατος.

Κανένας δεν το βλέπει.
Κι όμως υπάρχει
και πληθαίνει.

*

Das Blau, das dich umgibt

Das Blau, das dich umgibt,
ist die Asche
der verbrannten Zeit.

Ein Wind kommt auf,

bringt Photos und Hefte
aus früheren Jahren.

Da lachst du, da schweigst du,
eine Aufnahme von dir mit Blitz,
du hast eine schwarze Aura.

Das Blau, das dich umgibt,
ist das Licht,
das der Tod verdrängt.

Niemand kann es sehen.
Und doch ist es da.
Und nimmt zu.

*

4.

Τον ξέρω αυτό τον τόπο,
ξαναπέρασα παιδί με το πουλάρι μου.
Έχουν αλλάξει όλα
κάτω απ' τον ίδιο ουρανό.

Ξαπλώνω στο ψηλό χορτάρι,
άνοιξη και βροχή, δεν κλαίω.
Ας ξαναπέσουν όλα
στην πράσινη βουβή αγκαλιά.

Γυρίζω μπρούμυτα κι ακούω
το καπάκι τ' ουρανού που κλείνει.

Σ' αυτή την κιβωτό
είμαι το είδος δίχως ταίρι.

*

Ich kenne diesen Ort,
ich habe hier oft mein Fohlen geritten als Kind.
Unter dem immer noch gleichen Himmel
ist alles anders geworden.

Ich lege mich in das hohe Gras,
Frühling und Regen, ich weine nicht.
Soll doch alles fallen,
herab in die stumme grüne Umarmung.
Dann drehe ich mich auf den Bauch, ich höre
die Klappe des Himmels sich schließen.

Ich bin in dieser Arche
der einzige von meiner Art.

*

5. Υστερόγραφο
(Ποίημα του μεσονυκτίου)

Μεσάνυχτα.

Κάτι χλωρό κι αιφνίδιο σε ζυγώνει,
σάλιο μικρού παιδιού ανθίζει στον αέρα
κι όλο το σπίτι σκοτεινό.
Βήματα και φωνές της μέρας
τα ήπια το σκοτάδι.

Είναι η ώρα που γράφονται ποιήματα,
καθώς η κούραση κατακάθεται σα σκόνη
κι η άλλη μέρα θα φυσήξει πάνω της
και πάλι θα σου φάει τα τσίνορα.
Είναι η ώρα που πηδάει έξω απ'το χρόνο,
ο χρόνος που γίνεται στιγμή,
πέτρα που απλώνει κύκλους στο νερό
κι ενώ έχει αγγίξει το βυθό,
απάνω της οι κύκλοι όλο πλαταίνουν.

Όσπου ακούς απ'την κουζίνα το ψυγείο,
το τρίξιμο του κρεβατιού,
και νιώθεις πως σε ξαναβάζουνε στην πρίζα
απ'όπου απρόβλεπτα
σ'είχε ένα χέρι αποσυνδέσει.

*

Postscriptum

(Mitternachtsgedicht)

Mitternacht.

Etwas unreifes und unerwartetes nähert sich,
die Spucke eines kleinen Kindes blüht in der Luft,
dunkel das ganze Haus.

Schritte und Stimmen des Tages
hat die Dunkelheit gefressen.

Es ist die Stunde, in der man Gedichte schreibt,
während die Müdigkeit sich niedersenkt wie Staub.
Der kommende Tag wird darauf pusten
und wieder an deinen Wimpern fressen.
Es ist die Stunde, die aus der Zeit springt,
die Zeit, die zum Moment wird,
zum Stein, der Kreise durchs Wasser laufen lässt,
und wenn er am Grund angelangt ist,
breiten die Kreise sich auf ihm weiter aus.

Bis du den Kühlschrank in der Küche hörst,
das Knarren des Bettes,
und dich fühlst, als hätte man dich
wieder angeschlossen an die Steckdose
von der dich unversehens
eine Hand getrennt hatte.

*

6.

Σε πλάθω λίγο λίγο κάθε νύχτα.

Έρχεται η μέρα και γκρεμίζομαι μαζί σου.

Ολόκληρη δεν θα σε δω ποτέ.

Ούτε θα σε έχω. Κάθε φορά

πρωτόπλαστα τα μέλη σου και σκόρπια.

Έγινα παντοδύναμος για χάρη σου

δεν έγινα θεός.

Τι να την κάνω τόση παντοδυναμία

όταν απαγορεύεται το θαύμα.

*

Stück für Stück knete ich dich jede Nacht.

Kommt der Tag, stürze ich mit dir hinab.

Ganz werde ich dich nie sehen,

dich nie haben. Jedes Mal

deine Glieder, gerade erst geformt und zerstreut.

Ich bin allmächtig geworden für dich.

Ich bin nicht Gott geworden.

Was fange ich an mit all der Allmacht,

wenn das Wunder versagt bleibt?

*

7. Υστερόγραφο σε μια ανάγνωση
(στον Γιόζεφ Μπρόντσκι)

Κύριε
αξίωσέ με να διαβάσω
και άλλα ποιήματά του
χωρίς ν' αμβλύνεις στο ελάχιστο
τη ζήλια μου
που βλέπω κάποιον άλλο
να μεταφράζει απaráμιλλα
τις σιωπές μου.

Και ρίξε με στην Κόλαση μετά
ή οπουδήποτε μιλάνε ρώσικα.

*

Postscriptum zu einer Lektüre
(für Josef Brodsky)

Herr,
gibt, dass ich noch mehr Gedichte
von ihm lesen kann,
ohne dass du meinen Neid
bis auf den Grund abschleifen musst,
darauf, dass ich einen anderen sehe,
der so unvergleichlich übersetzen kann,

was ich schweige.

Dann magst du mich in die Hölle werfen

oder wohin auch immer,

wo man Russisch spricht.